

Okkupasjonen på Sogn

Husleiestreiken befinner seg når dette skrives i en avgjørende fase. Undersøke lse om streiken fortsatt har oppslutning vil avgjøre dens framtidige skjebne. Det er viktig at vi allerede nå forsøker å oppsumere og analysere hva som hittil har skjedd i streiken. Dette er viktig bl.a. for at ikke defaultismen og apatien skal bre seg på studentbyen. En riktig oppsummering er også en forutsetning for at man igjen skal kunne komme på offensiven. Særlig viktig blir det å oppsumere okkupasjonen. Det var ved denne at streiken eventuelt fikk sitt nådestøt, da man her fikk en type motsetningsforhold til de ansatte som la grunnlaget for torpedering av streiken. Det var også i forbindelse med okkupasjonen at en fikk en splittelse blant de husleiestreikene.

OKKUPASJONEN

KUL har tidligere gjennom løpesedler og ved deltagelse i aksjonen, gitt sin støtte til okkupasjonen på Sogn. Vi har sagt at dette var det eneste svar de streikende kunne gi hovedstyret da det nektet å utlevere nøklene. Det fantes ikke andre alternativer dersom man ikke skulle gjøre som USV - gå inn for å avblåse streiken med det samme. Da sier man samtidig at husleiestreik er umulig, vi sier at verken samskipnaden eller vi har noen grunn til å ta den alvorlig. Vi mente altså at husleiestreiken har hatt muligheter for å bli ført til seier. Vi har ment at når hovedstyret bryter studenttingets vedtak om "ingen represalier mot de streikende", trakasserer de streikende ved å nekte å utlevere nøklene, så var det riktig og nødvendig å sette hardt mot hardt, og på ingen måte forhåndsdømt til å mislykkes.

HVORFOR MISLYKTES OKKUPASJONEN ?

Det er i det minste tre åpenbare grunn er til aksjonens fallitt. For det første har streikekomiteen drevet gjennom okkupasjonen uten på forhånd å ha forklart og propagandert for nødvendigheten av en slik aksjon. Dermed var man ute av stand til å mobilisere tilstrekkelig støtte da okkupasjonen var et faktum. Den eksterne propagandan, spesielt forut for, men også delvis under okkupasjonen, var forsømt. For det andre har den politiske agitasjonen og utviklingen av streiken vært totalt neglisjert. En var fra streikeledelsens side ikke i stand til å ta opp de alvorlige problemene som etter hvert reiste seg i forbindelse med streiken, så som forholdet til de ansatte og forholdet til de studentene som var mot okkupasjonen. I stedet flyktet man inn i sin egen problemfrie verden hvor tingene ble snudd opp ned ("Enheten med de ansatte er sterkere enn noen gang"), og hvor man oppsummerte seier på seier (Kampvilja er styrket). "Vi har lært utrolig meget" For det tredje kommer det allerede nevnte problem, forholdet til de ansatte og deres krav om sikre arbeidsplasser. Dette blir et problem fordi 1. Studentene sitter i arbeidsgiverposisjon i samskipnadens styre.

2. Husleiestreiken og okkupasjonen er med nødvendighet med på å forværre samskipnadens økonomi. 3. Når så aksjonen i tillegg fra streikeledelsens side rettes primært mot samskipnaden (spesielt fiksert på personen Trond Værnes), og ikke mot staten, "enheten med de ansatte" proklameres men blir aldri utviklet, parolen er et skall uten innhold, så er grunnlaget lagt for en konflikt med de ansatte, som til slutt kan torpedere husleiestreiken.

STRIKEKOMITEENS ROLLE

Husleiestreiken har hele tiden vært ledet av AKP og kritikken mot streikekomiteen er derfor en kritikk av AKP, men samtidig en selvkritikk da det fra vår side ikke ble fremmet noen alternativ politikk. Stikkordsmessig kan vår kritikk av streikekomiteen oppsummeres i :sektarisme, spontanisme og aksjonisme. Sekterismen kommer allerede til uttrykk i måten vedtaket om okkupasjonen ble fattet på, spontanismen og aksjonismen i måten den ble gjennomført på. Vi er ikke formalister og reiser ikke spørsmålet "hvem vedtok okkupasjonen?" som et formelt argument mot okkupasjonen. Men vi finner svaret på spørsmålet symptomatisk for hvordan husleiestreiken og okkupasjonen ble ledet. Vi finner forestillen av ledende AKP koryfeer ved resepsjonen på aksjonens første dag avslørende for hva husleiestreiken var for AKP, nemlig ledd i rød valgallianses valgkamp. Slik virksomhet bidrar selvsagt ikke til å trekke med uavhengige og medlemmer av andre grupper (også individuelle

SVere) og er følgelig splittende. Spesielt sviktet streikekomiteen i å komme med en politikk overfor de ansatte som kunne ha hindret at det ble den type motsetningsforhold som det ble. At streikekomiteen sviktet her var spesielt alvorlig fordi dette var den avgjørende svikt som gjorde at okkupasjonen ble et nederlag. Streikekomiteen greide aldri annet enn å proklamere parolen "Enhet studenter/ansatte" - aldri gi den et innhold. Den forble en floskel. Vi har tidligere hevdet at et krav til staten om å garantere arbeidsplassene i samskipnaden, fulgt opp av en underskriftskampanje på Blindern, ville vært et riktig første skritt. Videre burde streiken blitt utvidet politisk, fra det begrensede perspektivet levestandardsenkning for studentene til et generelt angrep på kapitalismens boligpolitikk og privat grunneiendom. Bare ved en slik politisk høyning av streikegrunnlaget, bare ved å klargjøre vår situasjon som en del av en helhet, kan studentene komme ut over sine egne rekker. Bare ved å propagandere og agitere på et slikt grunnlag kan en vente at parolen "enhet studenter ansatte" kan bli mer enn en floskel og få innhold. Men muligheten for en slik utvikling av streiken stanset ved den blinde aksjonisme som vi kjenner alt for godt fra AKPs opptreden i tidligere husleiestreiker. Uinteressant konsentrasjon

om enkeltpersoner fikk erstatt en politisk analyse.

SV's ROLLE

SVs politiske opptreden i hele streikesituasjonen gir umiddelbart inntrykk av en rekke divergerende linjer og enkelttiltak, kort sagt forvirring. At det hersker forvirring innen SV er utvilsomt riktig, men alle disse detaljene føyer seg likevel inn i et enhetlig bilde. Det er her på sin plass å minne om SVs opptreden ved streikekampene de siste årene. Vi mener ikke med dette at en mellomlagskamp som studentenes kan settes på sammen linje som arbeiderklassens kamp (eller at det dreier seg om streik i samme forstand), det er SVs politikk i de to typene situasjoner som er identisk. Denne politikken gir seg uttrykk i at det blir gitt en formell støtte, samtidig som aksjonen saboteres, dels ved at man nekter å gå med på tiltak som er nødvendige for å føre den videre dels ved at man direkte undergraver den innenfra. I dette tilfellet, streiken på studentbyene, støttet USV streiken, mens personer i samskipnadens hovedstyre, valgt til ST på USVs lister gikk imot, uten at det ble tatt organisatoriske forholdsregler, noe som forøvrig vel er umulig i en slik organisasjon. (For oss er disse personene i seg selv likegyldig, det er deres plass i SVs politikk som helhet som er av interesse). Når så de streikende blir stillt overfor samskipnadens provokasjon, bøyer USV av og går inn for en kapitulasjonslinje, ved å gå inn for innbetalinger umiddelbart. En slik linje på det daværende tidspunkt ville bety at samskipnaden trygt kunne gå ut fra at de streikende ikke mente det alvorlig. Under aksjonen går så SVere i spissen for en underskriftskampanje mot aksjonen, og faller altså de andre streikende i ryggen. Et viktig ledd i denne politikken er også uttalelsen fra tillitsmenn i Jern og met i Oslo (Arbeiderbladet 29/8) hvor SVere som også var aktive undergraverne i heismontørstreiken nå er aktive for å motarbeide okkupasjonen. Den siste kuvingen før møte 1/9 er det foreløpig siste ledd i SVs opportuniste i denne saken, en opportuniste som vi kjenner igjen fra tidligere. I dette tilfellet er det utvilsomt blitt styrket av kommunevalget og derved blitt en del av den reaksjonære hets mot de husleiestreikende. SV og AKP drev begge valgkamp i samme grad, unfallenhets og legalisme hos den første tilsvares av aksjonisme og spontanisme hos den andre.

KULs kveldsskole

KUL vil i høstsemesteret gjennomføre en serie åpne møter, hovedsaklig om endel aktuelle emner innen den politiske økonomi. Møtene vil bli holdt annenhver torsdag kl. 19.00 i sem. rum 1, Sophus Bugges hus. 2.10. Kritikk av stamokap-teorien 9.10. Profitratens og oppdelingen av kapitalistklassen. 23.10. Marxismens klassebegrep. 6.11. Keynesianismen og sosialdemokratiet. 20.11. Den nye mellomlaga.

Streikene må føres på tvers av LO

Erfaringene fra streikene og støttearbeidet i vårsemesteret har gitt oss følgende erfaringer:

1. Det eksisterende fagforeningsapparat fungerer til å hemme arbeiderklassens kamp. Streikene må føres på tvers av det tradisjonelle fagforeningsapparat.
2. SVs "radikale" folk i LO fungerer bare til å tilsløre denne funksjonen. I virkeligheten faller de de streikende i ryggen ved å søke å holde arbeiderkampene innenfor de legale rammer.
3. AKP søker å pådytte streikene en spontanistisk karakter ved å nekte å støtte dem på arbeiderklassens d.v.s. den revolusjonære kommunismens grunn.
4. AKP søker å holde støttearbeidet innenfor legalismens rammer ved å framstille kampene som et forsvar for de borgerlig-demokratiske rettighetene (streikeretten), og underslå den revolusjonære kimen som alltid ligger i at arbeiderklassen setter sine krav gjennom på tvers av den borgerlige stats institusjoner og lover.

Da det ikke er noen grunn til å vente at streikebevegelsen skal avta framover, og da vi nå står overfor forsøk på å la arbeiderklassen løse den krisa som kapitalismen står overfor ved å gå til innskrenkninger i reallønna, bringer vi her K.A.s faglige manifest, som vi mener på en riktig måte viser hva vi kan lære av streikene hittil, og hvordan vi skal legge opp støttearbeidet framover i overenstemmelse med en kommunistisk politikk.

KAS FAGLIGE MANIFEST

Gjennom arbeidstvistlovgivning, sosialdemokratiets grep og hovedavtalens institusjonaliserte klassesamarbeid, er LO i dag forvandlet fra å være en kamporganisasjon for arbeidernes elementære interesser til å bli et redskap for borgerskapets kontroll med arbeiderklassen. Med sin "fredsplikt", koplingsbestemmelse, voldgift og arbeidsrett begrenser arbeidstvistlovgivningen arbeidernes legale kampmuligheter, og gjør streikeretten til en formal-juridisk rett uten reelt innhold. Dette inngrepet i arbeidernes rettigheter fra den borgerlige statens side er supplert med en hovedavtale, mellom LO og NAF som søker å gi borgerskapet kontroll med arbeiderne gjennom deres "egen" organisasjon. Hovedavtalen søker således å binde arbeidernes tillitsmenn som vaktbikjer for arbeidsfreden.

Denne situasjonen er ikke ny. Allerede i 1929 kunne den røde Faglige Internasjonale slå fast at det reformistiske fagforeningsapparatet var blitt en del av den borgerlige staten med den spesielle funksjon å avverge arbeidernes økonomiske kamp. I "Strassbourger-tesene" ble dette tatt til følge med retningslinjene om å sette fagforeningsapparatet til side i tilfelle kamp, om å velge egne streikekomiteer uavhengig av det faglige byråkratiet for streikekampen, og med at de ville eller ulovlige streikene brøyter seg fram som den eneste effektive form for kamp.

"Strassbourger-tesene"s fort-

satte, og bare økende riktighet er fullt ut bekreftet av erfaringene fra de siste års økonomiske kamper i Norge. Under streikeoppsvinget i 1970-71 ble "Strassbourger-tesene"s prinsipper anvendt i alle de streiker som vandt fram-i NORGAS-streiken, Sauda-streiken Sporveis-streiken og teaterarbeider-streiken. Fagforeningsapparatet ble satt til side, og erstattet med egne, spesielt valgte streikekomiteer. Den borgerlige tvangslovgivningen og arbeidsretten ble enten avvæpnet eller satt ut av funksjon gjennom de kjempende arbeidernes åpent uttalte vilje til å trosse lov og dom. Streikebevegelsen i 1974 bekreftet på ny det riktige og nødvendige i å sette fagforeningsapparatet og lovverket til side - men denne gangen med mer negative fortegn. Nettopp manglen på en konsekvent anvendelse av disse prinsippene førte til nederlag i heismontørstreiken og til bare halv seier i tlf. montørstreiken. I det første tilfellet fikk fagforeningsbyråkratiet anledning til å manipulere gjennom sin kapitulasjonslinje.

I det andre tilfellet fikk LO-ledelsen adgang til å opptre som reddende engel for borgerskapet da vedtaket om ulovlig streik hadde gitt tlf. montørene styrke til å vinne full seier.

I sin faglige politikk tar KA det fulle hensyn til de velprøvde lærdommer som allerede ble oppsumert i "Strassbourger

tesene", og kjemper konsekvent mot alle tendenser til opportunistisk lefling og konspirasjon med LO-byråkratiet og mot alle illusjonsparoler om igjen å gjøre LO til "kamporganisasjon" for arbeiderklassen. Våre paroler for den direkte økonomiske kampen er:

AVSLØR OG BEKJEMP DE REFORMISTISKE OG REVISJONISTISKE FORRÆDERNE.

VELG EGNE STREIKEKOMITEER FOR KAMP - SETT LO-APPARATET TIL SIDE.

TVERS GJENNOM LOV TIL SEIER.

For å føre fram denne kamp-linjen og forøvrig propagandere marxismen-leninismen i sin helhet, vil vi ta aktivt del i fagbevegelsen - med basis i kommunistiske celler som må og skal danne ryggraden i KA, og senere i det kommunistiske partiet som det er forbundets oppgave å bygge.

Spørsmålet om å ta faglige tillitsverv må vurderes i hvert enkelt tilfelle, spesielt ut fra kommunistenes styrke og tillit i arbeidermassene. Betingelsen for å ta slike verv må være at det letter muligheten for å reise bevegelsen mot LO-byråkratiet og dets sabotasje av arbeiderklassens kamp, og at disse tillitsverv reelt kan brukes til å reise politisk og økonomisk støtte til arbeidere som er i kamp.

Det vil under ingen omstendigheter innebære at kommunistene vil fravike linjen med valg av selvstendige streikekomiteer og tilsidesettelse av fagapparatet i kampsituasjoner men tvert om ha til hensikt nettopp å lette gjennomføringen av disse retningslinjene. Slik vil KA styrke fagbevegelsens kampkraft på tvers av det faglige apparatet, under arbeidermassenes egen kontroll. Streikebevegelsen i 1970-71 og i 1974 kom på toppen av to konjunkturbølger, og var bl.a. et produkt av det stramme arbeidsmarkedet og de gunstige betingelser for arbeiderkamp som dermed eksisterte. Den siste utviklingen i den kapitalistiske verdensøkonomien går i motsatt retning, mot depresjon og krise. Selv om det ikke er utelukket med et nytt, kortere konjunkturoppsving, og selv om Norge ikke umiddelbart er rammet like sterkt som

PROLETAREN I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Ansv. red.
Petter Nafstad

andre land, tyder alle tegn på at kapitalismen beveger seg mot en dyptgående og langvarig depresjon, som på lengre sikt vil gjøre seg yttligere merkelig, også i Norge.

For å opprettholde profitt-raten vil kapitalistene i denne situasjonen gå til stadig hardere angrep på arbeiderklassens lønns- og arbeidsforhold, og betingelsene for kapitalens offensiv vil ligge bedre til rette enn under en høykonjunktur.

De vil søke å senke lønningene, intensivere og rasjonalisere arbeidsprosessen, og dette vil innebære stadig omfattende innskrenkninger og bedriftsnedleggelse. Deres offensiv må møtes med en aksjonsenhet i arbeiderklassen som baserer seg på klassesolidaritet mellom alle arbeidere, og som ikke bøyer seg for, men sprenger

den kapitalistiske økonomiens rammer i forsvar for arbeidernes livsinteresser. Forsøket på å senke lønningene vil ta form av skjerpede framstøt fra borgerskapets side for statlig tvangsdiktat av lønningene gjennom forslag av Skånlandutvalgets type eller andre "pakke-løsninger". Disse framstøt kan bare slås tilbake med en aktiv motstandsbevegelse fra arbeiderklassens side. KA vil gjøre alt som står i dets makt for å forberede massestreik mot disse tiltakene, og oppfordrer alle klassebevisste arbeidere til å delta i dette arbeidet. Ikke minst de forskjellige høyre- og venstre-sosialdemokratiske sentra i arbeiderbevegelsen vil

agitere for å møte pris- og skatteproblemer med pakkedløsninger avtalt over hodet på arbeiderne mellom LO, NAF og staten. Arbeiderne må snu ryggen til denne klassesamarbeidslinjen, og føre direkte økonomisk kamp på tvers av den "realøkonomiske" rammen.

Det andre hovedframstøtet som vil komme er kampanjer for å øke utbyttingen av arbeiderne gjennom arbeidsintensivering og rasjonalisering. Dette må konsekvent bekjempes av alle arbeidere.

Både borgerskapet selv og dets forskjellige reformistiske representanter i arbeiderbevegelsen vil forsøke å stille arbeiderne overfor valget mellom enten lønnsenkning og/eller rasjonalisering på den ene siden, eller innskrenkninger og nedleggelse på den andre siden.

Dette valget kan ikke aksepteres av arbeiderklassen - borgerskapet får selv bære byrdene av sin egen krise. Streik, blokade og okkupasjon er de våpen arbeiderklassen må holde i beredskap mot innskrenkninger og nedleggelse. Under ingen omstendighet kan permitteringer og innskrenkninger aksepteres på annet enn et grunnlag: FULL LØNSSKOMPENSASJON.

Under utviklingen av krise vil borgerskapet fortsette sin splitt og hersk taktikk overfor arbeiderklassen, spesielt i forholdet mellom de som står i produksjonen og de som er arbeidsløse. Denne taktikken må møtes med opprettelse av fasre, organisatoriske forbindelser mellom de arbeidsløse og den øvrige arbeiderklassen, og med at hele arbeiderklassen stiller seg aktivt bak kravet om arbeid til full lønn for alle arbeidsløse. Alle forsøk på særbehandling av spesielt utsatte arbeidergrupper, som kvinnelige og utenlandske arbeidere må tilbakevises konsekvent. ARBEIDERKLASSENS KRAV GJELDER UAVKORTET FOR ALLE ARBEIDERE.

Etter hvert som krisen og klassekampen tilspisses, vil borgerskapet skjerpe anvendelsen av sin tvangslovgivning, og det faglige byråkratiet vil tre mer og mer åpent fram som en forsvarer av kapitalens interesser og som forræder mot arbeiderklassen. Parolene om tvers gjennom lov til seier og om å sette LO-apparatet til side, vil dermed bare øke i betydning og aktualitet. Borgerskapets økende anvendelse av vold-apparatet, i form av politi og militære, må møtes med organisering av arbeidernes eget selvforsvar, og intensivert undergravning innen militærvesenet. Det særegne ved krisen er bl.a. at ad vil kapitalismen ikke engang kunne tilfredsstille arbeidernes mest elementære behov. Det konsekvente forsvaret for arbeiderklassens interesser blir dermed nødvendigvis til et angrep på kapitalismen,

TVERS GJENNOM LOVEN

og stiller den oppgave til de framskredne, klassebevisste arbeiderne å organisere og styrke en revolusjonær kampstab for arbeiderklassen i form av det kommunistiske partiet. Dette er første og absolutt nødvendige forutsetning for en framgangsrik kamp for arbeiderklassen, både med tanke på den kortsiktige kampen og den sosialistiske revolusjonen.

Arbeiderklassens oppgave er ikke å bringe ytterligere ofre for å redde borgerskapet ut av dets egne, lovmessig gjentatte kriser, men å styrte kapitalismen, og gjennom opprettelse av sitt eget proletariske diktatur å bane veien for det klasseløse samfunn.

FRAM FOR EN PROLETÆR LINJE I STREIKESTØTTE ARBEIDET

Gjennom den foreslåtte revisjon av parolegrunnlaget i den sentrale streikestøttekomiteen for hammerverkarbeiderne ved universitetet i Oslo, har på ny forskjellen mellom en småborgerlig og en proletær linje i streikestøttearbeidet vist seg. Opp mot komunistenes paroler som står på et klart proletært klassegrunnlag, har AKP-gruppen nok en gang lansert sine legalistiske og folkelige paroler. Vi vil her begrunne hvorfor ikke KUL kan godta småborgerskapets grunnlag for støttearbeidet. Vi skal vise dette ved å gå inn på tre av AKP-gruppens paroleforslag, hvor uenigheten viser seg klartest. For det første parolen: "Forsvar streikeretten, kamp mot politiske oppsigelser". Opp mot dette setter KUL parolen "Forsvar streikevåpenet". Grunnen til at vi ikke kan godta parolen om "Forsvar streikeretten etc." er at den lovlige retten til å streike ikke er noe som er gitt arbeiderklassen, tvert i mot, den er erobret i likhet med klassens øvrige posisjoner og politiske maktmidler. Det er derfor helt kunstig å skille mellom streikeretten og våpenet, rettens virkelige betydning avhenger også av evnen til å bruke den. Forsvaret av streikevåpenet omfatter derfor også kampen for streikeretten. Parolen om streikevåpenet dekker derfor også det legale aspekt. Nå dreier Hammerverksaken seg foreløpig i stor grad om legale spørsmål, og det er derfor akseptabelt i dag å ha en parole om streikeretten, hvis man senere er villige om nødvendig å føre inn perspektivet om illegal kamp. Dette gjelder imidlertid ikke legalistene i AKP. Der overser man for det første at alle streiker i den senere tid har vært ikke-legalistiske i sin organisasjonsform i det LOapparatet er blitt satt til side. Desuten oppfatter tydeligvis AKP det lovlige som det normale, og at alle framstøt fra borgerskapets side skal

møtes med kamp for å slå fast at det man har foretatt seg er lovlig. Vi mener at arbeiderklassen må føre sin kamp legalt eller illegalt alt etter forholdene, og om nødvendig sette det borgerlige lovverket til side. Den legale kamp er et av flere midler som må forsvares. AKP overser at det borgerlige lovverket selv i siste instans er rettet mot arbeiderklassen, og bare et tjenlig middel som del i en kamp hvor alle virkemidler brukes. Når det gjelder de to andre paroleforslagene fra AKP-gruppen som skal behandles her, vil vi ta dem oppunder ett, da de henger nøye sammen. De lyder: "Forsvar de demokratiske rettigheter" og "Enhet studenter/arbeidere i kampen mot politiske oppsigelser". Opp mot disse har KUL satt: "Forsvar arbeiderklassens borgerlig-demokratiske rettigheter" og "Enhet studenter/arbeidere under arbeiderklassens ledelse", "Klassesolidaritet mot politiske oppsigelser". Her dreier det seg om klassekarakteren ved forsvaret mot de anti-demokratiske framstøt som borgerskapet kan bli tvunget til å foreta. Borgerlig-demokratiske rettigheter er som navnet sier et produkt av borgerskapets herredømme. Om arbeiderklassen tilkjemper seg del i disse rettigheter, endrer ikke dette deres borgerlige klassekarakter. Når disse rettigheter angripes kan det bare skyldes at borgerskapet under imperialismen må oppheve de formelle rettighetene de engang selv har innført. Når da desuten det borgerlige demokrati er den beste styreform for proletariatet under kapitalismen, får forsvaret av disse rettighetene en helt klar klassekarakter, det blir knyttet til arbeiderklassens særlige klasseinteresser. At vi i parolen sier "arbeiderklassens borgerlige rettigheter", betyr selvsagt ikke at man skal forsvare bare noen, eller bare arbeiderklassens interesser.

Borgerlige rettigheter er jo nettopp formelle, hvis de finnes, gjelder de for alle. Men dette allmenne og formelle preget er samtidig deres borgerlige karakter. Det er forskjell på en kamp for allmenne rettigheter og en allmenn kamp hevet over klassene. Det kampen gjelder i dette tilfellet er allmenne rettigheter, men klasseinteressene er arbeiderklassens, og når borgerskapet er demokratiets fiende, må kampen for de borgerlig-demokratiske rettigheter føres ved å slutte opp om arbeiderklassen. Dette overser småborgerne i AKP og de har nettopp latt seg "lure" av det formelle allmenne preget ved de borgerlig-demokratiske rettighetene. Av dette følger logisk at en slik kamp må føres under arbeiderklassens ledelse. En slik kamp må støtte seg på en klasseinteresse, og denne utgjøres i dette tilfelle bare av arbeiderklassen. Mellomlag som studentene kan bare forsvare sine demokratiske rettigheter ved å støtte opp om og underordne seg arbeiderklassen i denne kampen. FRAM FOR EN PROLETÆR LINJE I HØSTENS STREIKESTØTTEARBEID.

KUL HAR NY ADRESSE:

BOKS 3815
ULLEVÅL HAGEBY
OSLO 8